

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jamen det kan løses meget enkelt. Efter vores opfattelse skal Folketinget beslutte, hvad kompensationsgraden skal være. Vi har foreslået 100 mio. kr., sådan som det var intentionen i 1992, men man kan også tage gennemsnittet af, hvad der de facto er givet, nemlig omkring de 70 mio. kr. Så siger vi, at det er det, vi politisk mener at kunstnerne skal have i kompensation, og så siger vi til kunstnerne og til elektronikbranchen: De 70 mio. kr., eller de 100 mio. kr., eller hvilket tænkt tal vi nu bliver enige om, finder I. Så går der en måned, og så er jeg hundrede procent sikker på, at så har de fundet det. Det har de gjort i alle andre lande.

Hvorfor er vi noget særligt? Hvorfor kan vi ikke gøre det på nøjagtig samme måde som alle andre, nemlig dele det ud, sådan at man minimerer det og gør det så lempeligt og smertefrit for flest muligt? Det har vi jo en fælles interesse i, og når vi nu er enige om, at kunstnerne skal kompenseres, hvorfor så ikke gøre det på den mest enkle måde, uden at vi skal blande os i, hvorvidt det sker efter den ene eller den anden model?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren, og vi går til den sidste ordfører i ordførerrækken. Det er Enhedslistens ordfører, hr. Per Clausen.

Per Clausen (EL):

Det her skulle jo være en forholdsvis enkel sag, fordi stort set alle ordførere jo har givet udtryk for det synspunkt, at kunstnerne på den ene side skal kompenseres for de frie kopier, der i dag bliver taget lovligt, og på den anden side har de fleste ordførere også sagt, at det er vigtigt, at man får en ordning, der også set ud fra et brugersynspunkt er fornuftig og hensigtsmæssig. Så har nogle af ordførerne lagt lidt mere vægt på den ene gruppe og andre lidt mere vægt på den anden gruppe, men udgangspunktet har været klart.

Alligevel må man jo sige, at det lovforslag, der ligger fra regeringens side, efter Enhedslistens opfattelse er utilstrækkeligt, både når man ser det i forhold til forbrugerne og utilstrækkeligt, når man ser det i forhold til kunstnerne.

Og uanset at der har været forsøg på at koncentrere debatten i dag om dvd, er det jo sådan, at det forslag, vi i dag behandler, er et lovforslag, som indeholder tre elementer ud over det,

som SF's forslag indeholder, men forslaget omfatter nu i høj grad de tre elementer.

Det ene er betydningen af anvendelsen af kopispæringer, det andet er et eventuelt vederlag for indbyggede lagringsmedier, og det tredje er en eventuel regulering af vederlaget på dvd'er. Og det er klart, at når der er tre elementer i et forslag, kan man godt bestræbe sig på kun at snakke om det ene, men det bliver det jo ikke rigtigt af.

Lad mig starte med at sige, at et af de områder, hvor vi synes, at vi faktisk har et efterslæb, hvad angår forbrugerne, er vedrørende spørgsmålet om kopispæringer, hvor man jo i realiteten har indført nogle spæringer, som det ganske ofte er vanskeligt eller umuligt for brugere at komme forbi, selv om de ønsker at komme forbi dem i et fuldstændig legalt ærinde.

Kl. 18.20

Det siges i bemærkningerne til lovforslaget, at det ikke har givet nogen problemer i forbindelse med privat sikkerhedskopiering, backup osv. Realiteten er nok, at når det ikke har givet anledning til retssager og anden stor tumult, skyldes det, at danskere er pragmatiske mennesker, der måske indimellem har handlet på kanten af lovgivningen i form af at overskride det med gå forbi kopispæringer på en ikke helt lovlig måde, men de har til gengæld gjort det med et fuldstændig lovligt kopiformål.

Og vi synes faktisk, at det er en meget dårlig idé at have nogle regler, der sådan gør, at hvis man på den ene side skal kunne gøre det, man har lov til, og på den anden side skal bruge nogle regler, der ligger på kanten af det lovlige, bliver man en sådan halvlovbryder.

Det gør det også sværere at udskille dem, der for alvor bryder de her regler, også dem, der gør det med henblik på at tjene penge. Der har også været det element, at nogle af de tekniske foranstaltninger betyder, at bestemte medier kun kan afspilles på bestemte typer afspillere, som kan medvirke til en monopolisering til fordel for de store multinationale aktører.

Jeg har forstået, at en af grundene til, at man ikke vil og kan gøre noget ved det i denne forbindelse med denne lovgivning, er, at det kan man ikke af hensyn til EU. Det er jo ikke noget stærkt argument, vil jeg sige. Det, man så i hvert fald i denne omgang gør, er, at man siger, at man dog ikke i denne omgang vil straffe kunstnerne for, at man har de spæringer, som måske ikke fungerer særlig hensigtsmæssigt, men at det vil man jo muligvis overveje at gøre i fremtiden.